

Xarxes homologables

Els pescadors de les barques d'arrossegament dels ports de les comarques tarragonines porten ja dues setmanes de vaga en senyal de protesta per la prohibició de l'administració central, que no els deixa capturar popet amb malles de menys de 36 mil·límetres.

Els fets es van iniciar el passat dia 15 de març quan els pescadors del

Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació. De moment, l'única acció concreta ha estat la realització d'unes proves al Port de Tarragona d'agafar popet amb un nou tipus d'art. L'administració central prohibeix capturar popet amb xarxes de vuit mil·límetres perquè consideren que amb aquest mètode s'agafa molt de peix immadur i la proporció és d'un qui-

Port de l'Ametlla de Mar.

port de Tarragona afectats per aquest dictamen de Madrid van decidir no sortir a la mar. Aquesta acció va ser secundada pels pescadors de Cambrils i l'Ametlla de Mar. En total són 300 els pescadors tarragonins que es queixen de les constants pressions que reben per part de l'administració central i de les fortes sancions que aquesta els imposa quan els sorprèn pescant amb xarxes molt cegues.

La Generalitat de Catalunya ha volgut intervenir en la resolució del conflicte i en els darrers dies s'han mantingut diverses converses amb el

lo de popet per 10 quilos d'immadurs. Amb aquestes proves, però, s'ha demostrat que a les aigües tarragonines no hi ha peix gros i que amb la malla de 36 mil·límetres també se n'agafen d'immadurs i amb l'agreujant que s'escapa el popet. Conseqüentment els pescadors sol·licitaran que se'ls deixi seguir capturant amb la malla de vuit mil·límetres i que com a solució s'opti per decretar una veda de dos mesos. Amb aquest període de temps es garantiria la reproducció del popet, que és molt ràpida.

Cinta S. Bellmunt

Fabià Estapé

EL PRONÓSTIC

Apunts per a la contenció

Veus autoritzades, entre les quals la del professor Enrique Fuentes Quintana, denuncien la situació econòmica actual com si es tractés d'un carro sense control

que exigeix mesures molt enèrgiques per evitar que se'n surti del camí. D'alguna manera, el Projecte de Llei de Pressupostos Generals de l'Estat s'ha dissenyat en aquesta direcció. Davant dels alegres pressupos-

tos de 1989, que vingueren a atiar el foc inflacionari, els actuals —recentment presentats a les Corts per don Carlos Solchaga— poden definir-se com a pressupostos d'acompanyament de les mesures de contenció monetària, dictades pel Banc d'Espanya i sentides en carn pròpia pels inversors. El crèdit, com és sabut, no podrà créixer durant el 1990 per damunt del volum concedit el 1989. La mesura és matussera i mancada de refinament teòric, però és tremendament eficaç com ho va ser amb motiu del Pla d'Estabilització de l'Economia Espanyola de juliol de 1959. Ara bé: juntament amb la contenció del crèdit apareixen ara uns pressupostos que el mateix Ministeri d'Economia i Hisenda ha qualificat de "moderadament restrictius". Una primera constatació ens duu a afirmar que no s'ha caigut en l'error que representaren els pressupostos per al 1989. També s'ha de senyalar que, dins el clima moderadament restrictiu, les obres d'infraestructura es mantenen a un ritme prudent.

El problema consisteix en la inte-

racció dels pressupostos amb una economia que en alguns sectors —béns de consum duradors— comencen ja a patir els efectes de la restricció creditícia. Una mesura re-

cent per la qual el coeficient de caixa dels bancs i caixes d'estalvi baixa del 17% al 5% no pot prendre's com a garantia que un gran nombre de recursos serà alliberat en favor de la inversió creditícia.

El Banc d'Espanya ha anunciat ja l'emissió de certificats de dipòsit que, amb una retribució del 6%, podran ser alienats d'uns bancs als altres. Mentrestant i a recer dels pressupostos de 1990, la predicció més fàcil és que la guerra pels passius continuarà assolint cotes fins ara inimaginables.

